

ved Sengens Hovedgærde. Paa den nøgne Væg tikkede Faderens store Sølvur.

Den gamle Husholderske havde sendt Bud over til Skolelæreren, fordi hun ikke turde være ene med den Døende. Men der havde ikke været noget for ham at udrette. Assistenten laa de sidste Timer ganske stille og sov med en snorkende Lyd. Kort efter Midnat sank hans Hoved til Siden. De hørte kun et lille Suk, og han var død.

I det skønneste Oktobervejr med blaa Himmel og næsten stille Luft blev han Ugedagen efter sænket ned i Kirkegaardens Sand. En Snes Mennesker fulgte ham. Der blev sunget et enkelt Salmevers, men nogen Tale blev der ikke holdt, og Kirkeklokken hang stum i sin tjærede Galge. Saadan havde den Afdøde selv bestemt det. Den Fanfare, han havde forlangt at faa blæst over sin Grav, havde Præsten til Gengæld ikke villet Tilladelse til.

To af hans Søskende havde indfundet sig til Begravelsen. Det var Departementschef Eberhard Sidenius og Provsten Thomas Sidenius, begge uden Uniform. Efter Jordfæstelsen blev hans Testamente aabnet. Til de to Brødres Overraskelse og Beklagelse havde han taget den Bestemmelse, at hans Efterladenskaber skulde tilfalde „Jakobe Salomons konfessionsløse Skolehjem“ i København, — det var en Virksomhed, ingen af dem fandt fortjenstfuld. Og nu viste det sig ovenikøbet, at der foruden Bohavet og adskillige Kontanter var et Par Sparekassebøger, alt tilsammen til en Værdi af en halv Snes Tusinde Kroner. Den strengt regelmæssige og asketiske Levevis, som den Afdødes svage Helbred havde paabudt ham, og som iøvrigt passede godt for hans Tilbøjeligheder, havde tilladt ham at henlægge henvend